

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: **X. Z.**, narozena X,
státní příslušnost Čínská lidová republika,
bytem X,
zastoupena JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2023, č. j. OAM-119/ZA-ZA11-HA08-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2023, č. j. OAM-119/ZA-ZA11-HA08-2022, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že v Číně panuje špatná bezpečnostní situace pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv. Za současných okolností proto nelze Čínu označit za bezpečnou zemi původu. Žalobkyně je proto přesvědčena, že pokud by správní orgán zjistil řádně stav věci a opatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, jež potvrzují tvrzení žalobkyně uvedená v rámci projednávání podané žádosti, pak by správní orgán musel rozhodnout o udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebo přinejmenším v souladu s § 14a zákona o azylu o udělení doplňkové ochrany žalobkyni.
3. Žalobkyně konstatovala, že se bojí návratu do své domovské vlasti (Číny), jelikož v její domovské vlasti v současné době panuje diktátorský, nedemokratický režim, množí se případy vražd, represí občanů, porušování lidských práv a svobod, a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj a stoupající napětí mezi Čínou a USA, zejména ohledně nezávislosti ostrova Tchaj-wan.
4. Žalobkyně upozornila, že o mezinárodní ochranu požádala z důvodu, jelikož se v minulosti jednorázově vyjádřila proti ujgurské národnostní menšině a má obavu, aby kvůli tomu neměla po návratu do vlasti potíže. Obává se napadení náhodným Ujgurem. Dalším důvodem její žádosti bylo společné soužití s jejím manželem v České republice, od něhož se nechce odloučit.
5. Žalobkyně zdůraznila, že se bojí návratu do své domovské vlasti, jelikož je zde mučení a jiné špatné zacházení všeobecně rozšířené, když někteří neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu jsou po návratu omezováni na svých právech. V případě nuceného návratu do Číny proto nelze dle žalobkyně vyloučit, že by jí hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že považuje žalobní námitky za neopodstatněné. Tvrzená pochybení nejsou podložena argumentací, která by jejich důvodnost dokládala. K námitce vztahující se k tvrzenému nesprávnému posouzení obav žalobkyně dle ustanovení § 12 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobkyně důvody pro udělení azylu dle zákonných podmínek v něm obsažených nepředložila a žalovaný je nezjistil. Výsledná zjištění nesvědčí ani o pravděpodobnosti rizika skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu žalobkyně do vlasti ve smyslu § 14a zákona o azylu.
7. Žalovaný odmítl, že by napadené rozhodnutí či postup, na jehož základě bylo vydáno, trpěly vadami vytýkanými v žalobě. Upozornil, že žalobkyně se omezuje na velmi obecné výhrady, aniž by blíže specifikovala, jakými konkrétními kroky ji měl žalovaný na jejích právech zkrátit. Žalovaný konstatoval, že poměry v Číně nikterak neidealizoval, avšak nelze přehlédnout absenci předpokladu pro postih žalobkyně v podobě skutečného nebezpečí vážné újmy či dokonce v podobě pronásledování. Žalobkyně se dle žalovaného nikdy veřejně protirežimně neangažovala a zjištěný stav věci nesvědčí o tom, že by mohla být v hledáčku státních orgánů jako tzv. „zájmová osoba“.

Ústní jednání soudu

8. Právní zástupce žalobkyně při soudním jednání stručně přednesl žalobu, přičemž zároveň odkázal na písemné vyhotovení žaloby.
9. Žalovaný při tomtéž jednání navrhl zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na písemné vyjádření k žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Průběh správního řízení shodně popsal žalovaný v napadeném rozhodnutí a žalobkyně v žalobě. Soud po prostudování správního spisu konstatuje, že s uvedeným popisem průběhu správního řízení souhlasí a v rámci rekapitulace správního řízení soud uvádí, že dne 14. 2. 2022 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Poté poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně sdělila, že je státní příslušnicí Číny, chanské národnosti, je ateistkou a nikdy nebyla a ani v současnosti není členkou žádného politického hnutí ani žádné politické strany, nebyla nikdy politicky aktivní. Ve vlasti naposledy žila v provincii Zhejiang, okresu Qingtian, městě X, ulici X. Na této adrese aktuálně žijí dvě dcery žalobkyně, o které pečují rodiče manžela. První dcera se jmenuje X. Y. X., narozena X, druhá se jmenuje X. X., narozena X. Manžel žalobkyně Y. X., narozen X, je státním příslušníkem Číny, žije v Teplicích a pracuje jako kuchař. Žalobkyně ve správním řízení dále uvedla, že ve vlasti naposledy byla v červenci roku 2019, přicestovala přímou linkou Peking – Praha. K předchozím pobytům ve státech Evropské unie žalobkyně ve správním řízení sdělila, že v České republice měla udělen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání od května roku 2019 do května roku 2021. Dříve v České republice pobývala i v roce 2016, otěhotněla a vrátila se kvůli porodu do Číny. V červnu 2018 přijela do České republiky za prací. Udělená víza či pobytová povolení v jiných státech EU negovala. O mezinárodní ochranu požádala z důvodu, jelikož se v minulosti jednorázově vyjádřila proti ujgurské národnostní menšině a má obavu, aby kvůli tomu neměla po návratu do vlasti potíže. Obává se napadení náhodným Ujgurem. Dalším důvodem její žádosti bylo společné soužití s jejím manželem v České republice, od něhož se nechce odloučit. Ke svému zdravotnímu stavu ve správním řízení uvedla, že je zcela zdravá, s ničím se neléčí a nemá žádné zvláštní potřeby.
13. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud předesílá, že z hlediska povinnosti žalovaného v souladu s § 3 správního řádu náležitě zjistit skutečný stav věci považuje za klíčové, jaké informace v průběhu správního řízení sdělila žalovanému samotná žalobkyně. V kontextu jejích tvrzení shledal soud žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobkyně měla ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesla veškerá skutková tvrzení, která považovala za podstatná.
14. Žalobkyně uvedla obecně v žalobě, že pokud by si žalovaný opatřil dostatečné podklady musel by rozhodnout ve prospěch žalobkyně, a to přinejmenším o doplňkové ochraně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Zároveň žalobkyně obecně poukázala na porušení § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž zmíněná ustanovení se týkají zjišťování skutkového stavu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle názoru soudu je uvedená žalobní námitka neurčitá, když není zřejmé, jaké další skutečnosti by měl žalovaný zkoumat, aby byl skutkový stav zjištěn z pohledu žalobkyně v dostatečném rozsahu.

15. V této souvislosti zdejší soud zároveň poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobkyně tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobkyně hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu.
16. Podle § 12 zákona o azylu platí, že „azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
17. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že „doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že „za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
19. Ve vztahu k věcnému posouzení žádosti žalobkyně soud konstatuje, že žalobní námitky jsou značně neurčité, když žalobkyně nevede konkrétní polemiku s jednotlivými pasážemi napadeného rozhodnutí, nýbrž v podstatě jen opakuje důvody pro přiznání mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ochrany, které uváděla již ve správním řízení. Tomu pak odpovídá posouzení věci soudem, kdy lze v obecné rovině konstatovat, že se soud ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí ohledně posouzení, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany dle jednotlivých zákonných ustanovení, jak to podrobně popsal žalovaný v napadeném rozhodnutí, na které soud odkazuje.

20. Jedním z důvodů, proč žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu, byl zájem žalobkyně žít v České republice se svým manželem, který zde legálně pobývá. Žalobkyně tak de facto svou žádostí sledovala legalizaci svého pobytu. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). K legalizaci pobytu totiž slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jak ostatně zcela správně uvedl žalovaný.
21. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobkyně uváděla při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (Čína) vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Udělení azylu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod tak v případě žalobkyně nepřicházelo v úvahu. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobkyni nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě jejího návratu do vlasti. Nic takového totiž žalobkyně netvrdila ani v žalobě, ani ve správním řízení, kde naopak uvedla, že je bez náboženského vyznání a politického přesvědčení (srov. poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 2. 2022), a že v Číně žádné potíže z uvedených (ani z jiných) důvodů neměla (srov. protokol o pohovoru ze dne 17. 2. 2022).
22. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, platí, že *„důvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení, nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vracel. V tomto světle je tedy nedůvodná stížná námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nezhodnotil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.“* Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat snahu žalobkyně žít v České republice z důvodu lepších pracovních příležitostí. Stejně tak není azylově relevantní ani podrobněji nespecifikovaná obava o osobní integritu v zemi původu (napadení náhodným Ujgurem) a zcela obecně tvrzená hrozba vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení, neboť žalobkyně se dle názoru soudu může v Číně domáhat ochrany ze strany orgánů veřejné moci, což nijak nezpochybnila, když naopak v protokolu o pohovoru uvedla, že v případě hrozby napadení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

náhodným Ujgurem by se mohla obrátit na čínskou policii s tím, že žalobkyně nemá s policií a státními složkami v Číně žádné problémy. Lze tedy uzavřít, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebyly u žalobkyně naplněny.

23. Žádné skutečnosti svědčící pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebyly ve správním řízení zjištěny ani žalobkyní tvrzeny, když zmíněný § 13 zákona o azylu se týká udělování azylu rodinným příslušníkům azylanta, avšak manžel žalobkyně není azylantem v České republice, nýbrž zde má legální pobyt. Totéž platí ohledně doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu. Soud proto konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
24. Pokud jde o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud nepovažuje žalobkyní tvrzené důvody (legalizace pobytu, nalezení zaměstnání, finanční pomoc rodině ve Vietnamu, blíže nespecifikovaná obava o osobní integritu v zemi původu a obecně tvrzená hrozba vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobkyně netvrdila, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.
25. Po přezkoumání obsahu správního spisu soud dále konstatuje, že žalobkyně během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedla jediné konkrétní tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V již zmiňovaném protokolu o pohovoru uvedla žalobkyně pouze jediný problém, a to že má obavu z ujgurské národnostní menšiny v Číně, jelikož v roce 2019 se zúčastnila shromáždění v Číně, které vyjadřovalo nesouhlas s chováním Ujgurů proti Číňanům. Dále žalobkyně uvedla, že nemá ráda Ujgury a nesouhlasí s jejich politickým postojem vůči Číně. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že jeden její kamarád byl v roce 2019 zbit Ujgury při pouliční rvačce, a proto se žalobkyně bojí napadení náhodným Ujgurem. Dle názoru soudu obava žalobkyně z napadení náhodným Ujgurem je zcela nepodložená, když ze skutečnosti, že se žalobkyně zúčastnila v roce 2019 demonstrace proti ujgurské menšině a že její kamarád byl zbit Ujgurem, nelze dovozovat, že by žalobkyni hrozilo nebezpečí z náhodného napadení Ujgurem. V případě takového napadení či hrozby má žalobkyně možnost požádat o ochranu policii či jiné státní orgány v Číně, přičemž žalovaný správně poukázal na straně 8 napadeného rozhodnutí na skutečnost, že čínské úřady mají dostatečné možnosti a kompetence k poskytnutí ochrany žalobkyni.
26. Žalobkyně obecně poukazovala na skutečnost, že v Číně panuje diktátorský, nedemokratický režim, množí se případy vražd, represí občanů, porušování lidských práv a svobod, a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo. Soud k uvedené námitce uvádí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

souhlasí s posouzením žalovaného v napadeném rozhodnutí na straně 7 a 8, kde žalovaný popsal své informační zdroje – Zpráva australské vlády ohledně poměrů v Číně z 22. 12. 2021, Zpráva australského ministerstva zahraničních věcí a obchodu ze dne 21. 3. 2022 ohledně situace v Číně a Zpráva vydaná žalovaným dne 30. 3. 2023 ohledně bezpečnostní a politické situace v Číně, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „žadatelka uvedla, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, ani se v tomto směru nikdy žádným způsobem neangažovala. V době před jejím odjezdem z vlasti neměla žádné potíže se státní čínskou mocí z důvodu svého politického přesvědčení, bezpečnostní složky o ni nejevily žádný zájem a taktéž vzhledem ke skutečnosti, že nikdy nebyla nijak aktivní v kritice současného čínského režimu, správní orgán nemá žádný důvod se domnívat, že by se státní či bezpečnostní složky o její osobu zajímaly po jejím současném návratu do vlasti.“ Soud souhlasí s uvedeným posouzením, když je zřejmé, že obecné obavy žalobkyně, že ochrana lidských práv v Číně není na takové úrovni jako v Evropě, nemohou být důvodem pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Stejně tak obecná obava žalobkyně, že po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu v České republice, se na žalobkyni po jejím návratu do Číny mohou zaměřit čínské státní úřady, není dle názoru soudu jakkoli podložená ani důvodná. V případě návratu do Číny by žalobkyně mohla snadno vysvětlit čínským úřadům, že žádost o mezinárodní ochranu v České republice podala čistě z důvodu, aby zde mohla setrvat se svým manželem, a nikoli z důvodu, že by se cítila ohrožena nedodržováním lidských práv v Číně, jak to uváděla v žalobě. Ostatně je zřejmé, že námitky ve správním i soudním řízení ohledně diktátorského režimu v Číně a nedodržování lidských práv jsou výlučně dílem právního zástupce žalobkyně, zatímco žalobkyně při pohovoru ani jindy žádné takové obavy neuváděla. Výmluvnou je rovněž skutečnost, že žalobkyně sama při pohovoru přiznala, že postupuje na doporučení právního zástupce.

27. Lze tedy shrnout, že žalobkyně během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedla jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobkyně, na jejíž tvrzení řádně reagoval.
28. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 11. září 2023

JUDr. Jiří Derfl v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.